

Електронний журнал «Ефективна економіка» включено до переліку наукових фахових видань України з питань економіки (Категорія «Б», Наказ Міністерства освіти і науки України № 975 від 11.07.2019). Спеціальності – 051, 071, 072, 073, 075, 076, 292. Ефективна економіка. 2025. № 11.

DOI: <http://doi.org/10.32702/2307-2105.2025.11.29>

УДК 332.14:338.2:340.13

О. В. Тарасевич,

д. е. н, професор, завідувач відділу економіко-правових проблем містознавства, Державна установа «Інститут економіко-правових досліджень імені В.К. Макутова НАН України», Київ, Україна

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-6016-3608>

Л. О. Жилінська,

д. е. н., доцент, старший науковий співробітник відділу економіко-правових проблем містознавства, Державна установа «Інститут економіко-правових досліджень імені В.К. Макутова НАН України», Київ, Україна

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-7524-4507>

А. О. Волкова,

к. ю. н., старший науковий співробітник відділу економіко-правових проблем містознавства, Державна установа «Інститут економіко-правових досліджень імені В.К. Макутова НАН України», Київ, Україна

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-3155-6592>

**СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНА РЕЗІЛЬЄНТНІСТЬ УКРАЇНСЬКИХ
МІСТ: ЕКОНОМІКО-ПРАВОВІ МЕХАНІЗМИ ТА НАЦІОНАЛЬНА
МОДЕЛЬ ФОРМУВАННЯ**

O. Tarasevich,

Doctor of Economic Sciences, Associate Professor, Head of the Department of Economic and Legal Issues of Urban Studies, State Institution "V.K. Mamutov Institute of Economic and Legal Research of the National Academy of Sciences of Ukraine", Kyiv, Ukraine

L. Zhylynska,

Doctor of Economic Sciences, Associate Professor Senior Research Fellow of the Department of Economic and Legal Issues of Urban Studies, State Institution "V.K. Mamutov Institute of Economic and Legal Research of the National Academy of Sciences of Ukraine", Kyiv, Ukraine

A. Volkova,

PhD of Juridical Sciences, Senior Research Fellow of the Department of Economic and Legal Issues of Urban Studies, State Institution "V.K. Mamutov Institute of Economic and Legal Research of the National Academy of Sciences of Ukraine", Kyiv, Ukraine

SOCIO-ECONOMIC RESILIENCE OF UKRAINIAN CITIES: ECONOMIC-LEGAL MECHANISMS AND THE NATIONAL FRAMEWORK FOR DEVELOPMENT

У статті досліджено сутність соціально-економічної резильєнтності міст як інтегральної властивості урбанізованих систем, що поєднує здатність економіки, соціальних інститутів і місцевого самоврядування протистояти кризам, адаптуватися до змін та забезпечувати розвиток у післявоєнний період. Розкрито теоретико-методологічні засади формування резильєнтності та визначено її структуру, що включає економічну, соціальну, правову, управлінську, екологічну, цифрову й комунікаційну підсистеми. Узагальнено економіко-правові механізми забезпечення стійкості — муніципальні фінанси, податкові стимули, державно-приватне партнерство, нормативне регулювання, створення офісів міської

резильєнтності. Проаналізовано міжнародний досвід (програми 100 Resilient Cities, ISO 37123, New Leipzig Charter) та обґрунтовано напрями його адаптації в Україні. Запропоновано національну модель соціально-економічної резильєнтності міст, орієнтовану на міжрівневу координацію, довіру, цифрову трансформацію та інтеграцію принципів стійкості у державну політику відновлення країни.

The article examines the essence of socio-economic resilience of cities as an integrated property of urban systems that reflects their capacity to anticipate, absorb, and recover from crises while maintaining functionality, continuity of services, and long-term sustainability in the post-war and transformational period. Socio-economic resilience is interpreted as a systemic and multidimensional characteristic that unites economic stability, social cohesion, institutional adaptability, and the ability of local governance to operate effectively under conditions of uncertainty and limited resources. Theoretical and methodological foundations of resilience are revealed, and its structure is defined to include seven interrelated subsystems — economic, social, legal, managerial, environmental, digital, and communicational — which together determine the adaptive capacity of urban communities. The study systematizes the main economic and legal mechanisms of resilience, including municipal finance instruments, tax incentives for small and medium enterprises, recovery and stabilization funds, public-private partnerships, normative regulation, and the establishment of City Resilience Offices and Chief Resilience Officers at the municipal level. The paper analyses international experience — particularly the 100 Resilient Cities initiative, ISO 37123:2019 Indicators for Resilient Cities, and the New Leipzig Charter (2020) — identifying pathways for adapting these frameworks to the Ukrainian context and incorporating them into national, regional, and local policies. The proposed national model of socio-economic resilience emphasizes multi-level coordination, institutional trust, participatory governance, innovation, and digital transformation as fundamental drivers of sustainable urban development. Its

implementation will strengthen local capacities, improve strategic planning and monitoring, ensure transparency, enhance cooperation between authorities, business, academia, and communities, and embed resilience principles into Ukraine's national recovery strategy and long-term governance system.

Ключові слова: *міська резильєнтність, соціально-економічна стійкість, економіко-правові механізми, муніципальний розвиток, сталий розвиток, Resilient Ukraine.*

Keywords: *urban resilience, socio-economic sustainability, economic and legal mechanisms, municipal development, sustainable recovery, Resilient Ukraine.*

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями. В умовах воєнних і післявоєнних трансформацій міська система України стикається з викликами, що вимагають нових підходів до забезпечення життєздатності громад. Соціально-економічна резильєнтність стає базовою характеристикою здатності міста не лише виживати, а й розвиватися попри кризи. Відсутність національної моделі міської резильєнтності ускладнює координацію державної політики, планування ресурсів і залучення інвестицій у процес відбудови. Актуальність проблеми визначається потребою створення цілісної системи економіко-правових механізмів, здатних інтегрувати принципи резильєнтності в державне управління.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У світовій науці поняття *resilience* активно досліджується з позицій урбаністики (Rodin, J [1], Walker, B., Salt, D. [2] Hall, P. [3] OECD [4], UN-Habitat [5]). Європейські підходи базуються на стандартах ISO 37123, *New Leipzig Charter* і стратегіях ЄС щодо «міст майбутнього». В Україні проблематика резильєнтності розглядається фрагментарно — у контексті сталого розвитку, децентралізації та місцевого управління [6-7]. Проте методологічне поєднання економічного, соціального

й правового аспектів міської резильєнтності залишається недостатньо дослідженим.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою статті є формування теоретико-методологічних засад соціально-економічної резильєнтності міст України, систематизація економіко-правових механізмів її забезпечення та розроблення національної моделі, що інтегрує міжнародні стандарти управління стійкістю, визначає структуру основних підсистем (економічної, соціальної, правової, управлінської, екологічної, цифрової та комунікаційної) й окреслює шляхи впровадження принципів резильєнтності у державну політику, регіональне планування та систему місцевого самоврядування.

Виклад основного матеріалу дослідження. У сучасних умовах глобальної нестабільності, воєнних конфліктів та економічних трансформацій здатність міста до адаптації, відновлення та розвитку постає однією з ключових характеристик його життєздатності. Поняття «*міська резильєнтність*» (від англ. *resilience*) у науковому дискурсі охоплює здатність міських систем протистояти шокам, зберігати функціональність і водночас використовувати кризу як імпульс для оновлення. Проте на відміну від традиційного розуміння «стійкості», резильєнтність акцентує не на стабільності, а на гнучкості, адаптивності та інноваційності соціально-економічних процесів.

Соціально-економічна резильєнтність розглядається як інтегрована властивість міста, що поєднує три ключові компоненти:

1. Економічний – здатність локальної економіки підтримувати продуктивність, інвестиційну активність і зайнятість у періоди криз.
2. Соціальний – рівень довіри, солідарності, соціального капіталу та участі громади у процесах відновлення.
3. Інституційно-правовий – ефективність системи управління, наявність правових механізмів реагування та політична спроможність міських влад діяти в умовах невизначеності.

Таким чином, соціально-економічна резильєнтність міста є синергетичним результатом взаємодії економічних, соціальних та правових підсистем, які разом формують потенціал адаптації й трансформації. У зарубіжній теорії (Д. Родін, Б. Уокер, П. Холл, OECD, UN-Habitat [1–5]) резильєнтність трактується як багаторівнева система взаємозалежностей, де ключову роль відіграють управлінські рішення, залучення громадян і гнучкість економічних структур.

В українській науці питання міської резильєнтності розкриваються у контексті регіональної стійкості, сталого розвитку та місцевого управління [6-7]. У цих роботах обґрунтовано, що економіко-правовий вимір резильєнтності виступає основою модернізації міських систем, формування інституційної довіри та забезпечення ефективності державної політики відновлення.

На цій основі можна виокремити три методологічні виміри резильєнтності міста:

1. Структурний, що відображає наявність ресурсів, інфраструктури, економічного потенціалу та законодавчого поля.
2. Функціональний, пов'язаний із процесами управління, реагування, координації дій і стратегічного планування.
3. Динамічний, який характеризує здатність міста до самооновлення, навчання та трансформації під впливом зовнішніх факторів.

У контексті України соціально-економічна резильєнтність набуває особливого значення як концептуальна основа післявоєнного відновлення. Вона визначає якість адаптації місцевих економік до нових умов, ефективність правових механізмів підтримки бізнесу та соціальної сфери, а також рівень довіри громадян до інститутів влади. Відтак резильєнтність стає не лише характеристикою стійкості міста, а й індикатором ефективності публічної політики на місцевому та національному рівнях.

Розбудова соціально-економічної резильєнтності міст передбачає створення ефективної системи економіко-правових механізмів, здатних

забезпечити адаптацію місцевих систем до кризових ситуацій, підтримати безперервність функціонування та сприяти відновленню після потрясінь. У центрі цієї системи — взаємодія економічних інструментів, нормативно-правового регулювання та інституційного управління, що разом формують середовище стійкого розвитку.

Ефективне забезпечення соціально-економічної резильєнтності міських систем потребує комплексного поєднання економічних, правових та інституційних механізмів. Їх синергія визначає не лише здатність міста реагувати на кризи, але й формує довгострокову стратегію відновлення, розвитку та сталості.

Ключовими економічними механізмами формування резильєнтності виступають інструменти мобілізації фінансових ресурсів і стимулювання економічної активності. До них належать муніципальні облігації та інші інструменти місцевого запозичення, що дозволяють громадам акумулювати кошти для реалізації інфраструктурних і соціальних проєктів. Важливу роль відіграють фонди відновлення та стабілізації, які забезпечують фінансування першочергових заходів після кризових подій, а також податкові стимули для малого та середнього бізнесу — основи локальної економіки, спроможної швидко відновлювати зайнятість і виробництво. Додатковим чинником розвитку є грантові програми міжнародних організацій та донорів, спрямовані на підтримку міських екосистем і соціального підприємництва. Водночас державно-приватне партнерство (ДПП) створює основу для реалізації спільних проєктів у сферах енергетики, транспорту, житлово-комунального господарства, забезпечуючи стабільне залучення інвестицій. Сукупність цих інструментів підвищує фінансову стійкість міст і сприяє зміцненню довіри до муніципального управління — ключового елементу соціального капіталу громади.

Економічні механізми ефективні лише за наявності відповідного нормативно-правового середовища, яке визначає рамки реалізації політики стійкого розвитку. Правові засади міської резильєнтності включають

нормативне закріплення самого поняття «міська резильєнтність» у законодавстві України, зокрема у контексті Законів «Про місцеве самоврядування», «Про засади державної регіональної політики», а також у державних стратегіях післявоєнного відновлення. Важливими інституційними рішеннями стає створення офісів міської стійкості (*City Resilience Offices*), які координують аналітику ризиків, стратегічне планування, взаємодію з громадами та міжнародними партнерами. На рівні органів місцевого самоврядування доцільною є інституціоналізація посад Chief Resilience Officer (CRO), відповідальних за інтеграцію принципів резильєнтності у всі напрями муніципальної політики. Необхідним елементом нормативного забезпечення є запровадження локальних планів резильєнтності, що ухвалюються міськими радами як частина стратегічних документів розвитку. Такі інструменти створюють умови для переходу від реактивного до превентивного управління ризиками, яке передбачає підготовку до можливих загроз замість реагування на вже наявні кризи.

Організаційна реалізація політики стійкого розвитку спирається на інституційні механізми, що забезпечують координацію між рівнями управління. Йдеться про формування регіональних координаційних рад з питань резильєнтності, створення мережі аналітичних центрів при університетах і наукових установах, а також активне залучення громадських організацій до процесів моніторингу, стратегічного планування та громадського контролю. Такий підхід формує багаторівневу модель співпраці — від національних органів влади до місцевих громад, із горизонтальними зв'язками між державним, приватним, академічним і громадським секторами.

Змістовне доповнення до національних практик формує міжнародний досвід, який демонструє ефективність комплексних підходів до забезпечення міської стійкості. Програма *100 Resilient Cities*, започаткована Фондом Рокфеллера, впровадила інститут Chief Resilience Officer у понад 90 містах світу, що сприяло інтеграції кризового менеджменту, просторового

планування та громадської участі. Стандарт ISO 37123:2019 “*Indicators for Resilient Cities*” визначає уніфіковану систему показників для вимірювання соціально-економічної стійкості міст, а New Leipzig Charter (2020) закріпила принципи «зеленого», «інклюзивного» та «цифрового» міста як основи сучасної резильєнтності. Їх продовження знайшло відображення у програмі EU Mission for Climate-Neutral and Smart Cities, що поєднує кліматичні, цифрові та соціальні цілі.

В українських реаліях ці підходи можуть бути адаптовані через інтеграцію індикаторів ISO у національну методику оцінювання стійкості міст, створення мережі муніципальних офісів резильєнтності на базі обласних центрів, а також розроблення державної програми «Resilient Ukraine», яка стане системним інструментом фінансування, навчання та моніторингу політики міської стійкості. Запровадження таких механізмів дозволить забезпечити узгодженість дій на національному, регіональному та муніципальному рівнях, перетворивши політику резильєнтності на органічну складову державної системи управління розвитком територій.

Синтез вищезазначених механізмів формує послідовну логіку впровадження політики міської стійкості, яка проходить через кілька взаємопов’язаних етапів — від аналітичної діагностики стану міста до реалізації інтегрованих стратегій і постійного моніторингу результатів. Ця логіка відображена у рисунку 1, що подає алгоритм реалізації політики міської резильєнтності як безперервного управлінського циклу.

Отже, представлений на рисунку 1 алгоритм демонструє поетапну логіку реалізації політики міської резильєнтності — від аналітичної оцінки стану громади до впровадження інституційних і фінансових механізмів підтримки.

Водночас практичне застосування цього алгоритму потребує концептуальної основи, що визначає структуру самої системи міської резильєнтності, її підсистеми, функції та індикатори ефективності.

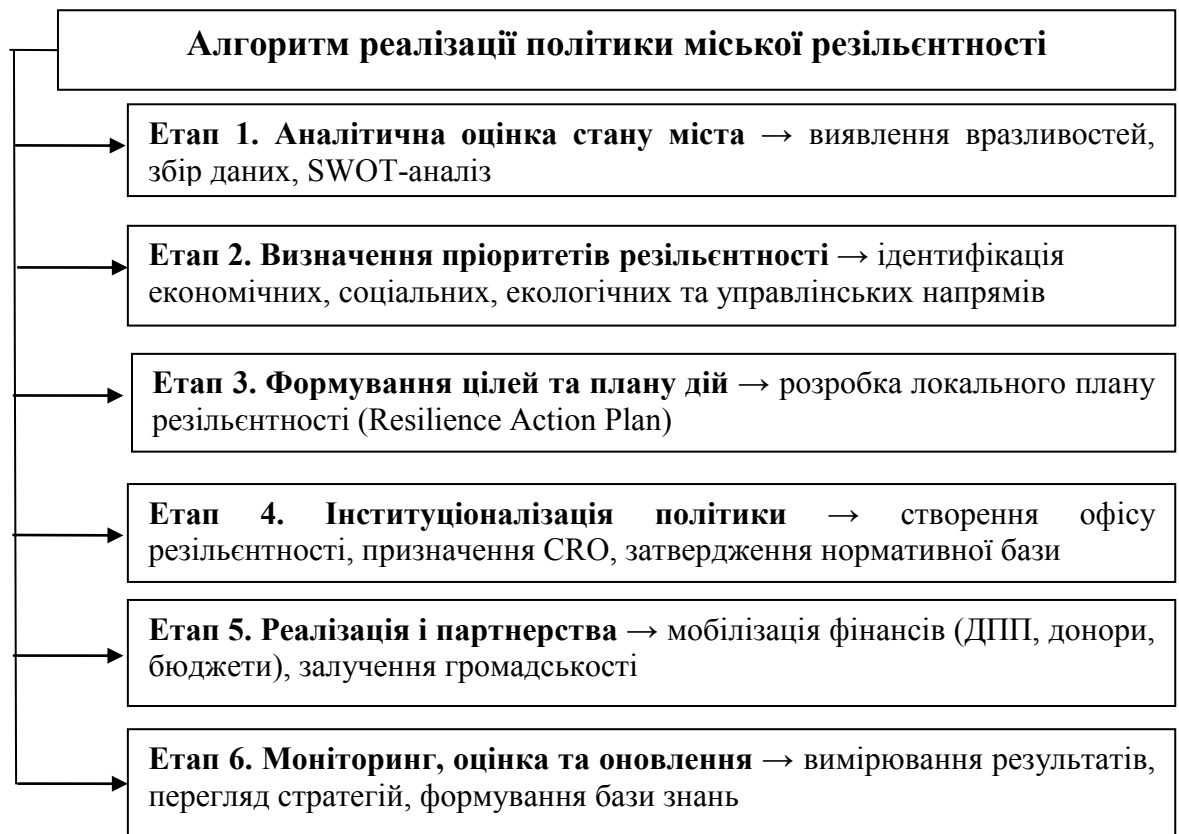

Рис. 1. Алгоритм реалізації політики міської резильєнтності

Джерело: узагальнено та згруповано за даними [1–7]

Резильєнтність не є одноразовою дією чи окремою програмою — це багаторівнева модель управління, у якій кожна підсистема (економічна, соціальна, правова, управлінська, екологічна, цифрова, комунікаційна) виконує свою роль у підтриманні стійкості міста. Така системна логіка відображена у Таблиці 1, де узагальнено ключові структурні елементи національної моделі соціально-економічної резильєнтності міст України.

Як показано у таблиці 1, національна модель соціально-економічної резильєнтності міст ґрунтується на семи взаємопов'язаних підсистемах, що формують єдину систему управління розвитком міських територій. Кожна з підсистем виконує власну функцію, але їх ефективність забезпечується лише за умови міжрівневої координації та взаємодії між органами влади, громадами, бізнесом, науковими інституціями й громадянським суспільством.

Таблиця 1. Структурні елементи національної моделі соціально-економічної резильєнтності міст

№	Підсистема	Зміст та основні функції	Ключові індикатори	Приклади інструментів реалізації
1	Економічна	Забезпечення стабільності міських фінансів, підтримка МСП, інвестиційна привабливість, економічна диверсифікація.	Темп відновлення ВРП, зайнятість, обсяг інвестицій, частка МСП.	Муніципальні облігації, фонди розвитку, податкові стимули, програми підтримки бізнесу.
2	Соціальна	Підвищення рівня соціальної згуртованості, безпеки, доступності послуг, інклюзії.	Індекс соціального капіталу, рівень безробіття, охоплення освітою, показники безпеки.	Соціальні програми, громадські ради, центри підтримки населення.
3	Правова (інституційна)	Формування нормативно-правової бази резильєнтності, розвиток інституцій місцевого самоврядування.	Наявність локальних стратегій, прозорість управління, якість нормативних актів.	Закони, рішення міських рад, створення офісів резильєнтності, посад CRO.
4	Управлінська (організаційна)	Координація між владою, громадами, бізнесом і наукою; інтеграція принципів резильєнтності в стратегічне планування.	Наявність плану дій, міжсекторальна співпраця, ефективність кризового управління.	Локальні плани резильєнтності, міжвідомчі ради, система моніторингу.
5	Екологічна	Рациональне використання природних ресурсів, кліматична адаптація, енергетична ефективність.	Викиди CO ₂ , площа зелених зон, якість повітря, рівень споживання енергії.	Green Deal, екопроекти, управління водними ресурсами, сортування відходів.
6	Цифрова	Розвиток цифрової інфраструктури, електронного урядування, кібербезпеки та відкритих даних.	Індекс цифрової зрілості, рівень доступу до інтернету, наявність е-сервісів.	Електронне урядування, платформи участі, цифрові карти ризиків.
7	Комунікаційна	Формування стратегічних комунікацій, прозорість інформації, підвищення довіри громади, кризові комунікації.	Рівень громадської участі, довіра до влади, швидкість реагування в кризах.	PR-стратегії, медіакампанії, кризові центри, платформи взаємодії громади.

Джерело: систематизовано на основі [1–7], із використанням міжнародних методичних рекомендацій OECD, UN-Habitat, ICLEI та ISO 37123:2019

Економічна та соціальна підсистеми формують ресурсну основу міської стійкості — через фінансову стабільність, зайнятість, людський капітал та соціальну згуртованість. Правова, управлінська та комунікаційна підсистеми створюють інституційно-організаційне середовище, що забезпечує легітимність, прозорість і довіру у процесах прийняття рішень. Екологічна та цифрова компоненти надають системі адаптивності й інноваційності, орієнтуючи розвиток міст на зелений перехід і цифрову трансформацію.

Управлінська вертикаль цієї моделі передбачає розподіл компетенцій і відповідальності між трьома рівнями:

- національним — розроблення нормативно-правової бази, створення державної стратегії резильєнтності, координація міжвідомчих політик;
- регіональним — забезпечення інтеграції державної політики у стратегії розвитку областей, організація міжмуніципальної співпраці, моніторинг показників стійкості;
- муніципальним — практична реалізація локальних планів резильєнтності, управління ризиками, участь громади, впровадження інновацій та публічно-приватних партнерств.

Таким чином, національна модель соціально-економічної резильєнтності України функціонує як динамічна система багаторівневого врядування, у якій ключовим фактором успіху є взаємна довіра між суб'єктами управління, наукове обґрунтування рішень і прозорість політики. Її впровадження дозволяє перейти від фрагментарних заходів відновлення до цілісної політики стійкого розвитку, орієнтованої на довгострокову стабільність, конкурентоспроможність і безпеку українських міст.

Висновки та перспективи подальших розвідок у даному напрямі.
Проведене дослідження дозволяє зробити висновок, що соціально-економічна резильєнтність міст є ключовим чинником забезпечення життєздатності урбанізованих систем в умовах воєнних і післявоєнних

трансформацій. Вона поєднує здатність економіки, інститутів влади та громади не лише протистояти зовнішнім викликам, але й адаптуватися до них, використовуючи кризові ситуації як каталізатор розвитку.

Сформована у статті національна модель соціально-економічної резильєнтності України ґрунтується на взаємодії семи підсистем — економічної, соціальної, правової, управлінської, екологічної, цифрової та комунікаційної. Їх інтеграція створює передумови для переходу від реактивного управління до стратегічно орієнтованої, превентивної політики міського розвитку.

Економіко-правові механізми, визначені в дослідженні, формують основу інституціоналізації політики резильєнтності — через нормативне закріплення принципів міської стійкості, створення офісів резильєнтності, запровадження посад Chief Resilience Officer, фінансову децентралізацію та державно-приватне партнерство.

На міжнародному рівні підтверджено доцільність використання практик програм 100 Resilient Cities, ISO 37123, New Leipzig Charter, які спрямовані на підвищення здатності міст адаптуватися до змін і зменшувати ризики. Їх адаптація до українських реалій забезпечить узгодженість державної, регіональної та муніципальної політики у сфері сталого відновлення.

Подальші дослідження доцільно зосередити на: розробленні методики кількісного оцінювання рівня резильєнтності міст із використанням міжнародних індикаторів ISO 37123; формуванні індексу міської резильєнтності України як аналітичного інструменту моніторингу державної політики; поглибленні аналізу цифрової та комунікаційної підсистем, зокрема у контексті електронного врядування та стратегічних комунікацій; визначенні правових засад створення державної програми «Resilient Ukraine», що об'єднає наукові, муніципальні та міжнародні ресурси у сфері відновлення.

Отже, соціально-економічна резильєнтність міст виступає не лише індикатором якості міського управління, а й системоутворювальним принципом формування нової моделі державної політики відновлення України. Її реалізація сприятиме підвищенню стійкості національної економіки, зміцненню довіри громадян до влади та формуванню фундаменту сталого розвитку в післявоєнний період.

Література

1. Rodin J. The Resilience Dividend: Being Strong in a World Where Things Go Wrong. New York : PublicAffairs, 2014. URL: <https://www.publicaffairsbooks.com/titles/judith-rodin/the-resilience-dividend/9781610394703/> (дата звернення: 12.11.2025).
2. Walker B., Salt D. Resilience Thinking: Sustaining Ecosystems and People in a Changing World. Washington, DC : Island Press, 2006. URL: <https://islandpress.org/books/resilience-thinking> (дата звернення: 12.11.2025).
3. Hall P. Cities of Tomorrow: An Intellectual History of Urban Planning and Design since 1880. 4th ed. Oxford : Wiley-Blackwell, 2014. URL: <https://www.wiley.com/en-us/Cities+of+Tomorrow%3A+An+Intellectual+History+of+Urban+Planning+and+Design+Since+1880%2C+4th+Edition-p-9781118456477> (дата звернення: 12.11.2025).
4. Organisation for Economic Co-operation and Development (OECD). Building Resilient Cities for Sustainable Future. Paris : OECD Publishing, 2021. DOI: <https://doi.org/10.1787/building-resilient-cities-en> (дата звернення: 12.11.2025).
5. United Nations Human Settlements Programme (UN-Habitat). Urban Resilience Hub: The City Resilience Global Programme. Nairobi, 2020. URL: <https://urbanresiliencehub.org/> (дата звернення: 12.11.2025).
6. Резильєнтність ендегенного розвитку регіонів в умовах глобальних викликів та шоків : монографія / НАН України ; ДУ «Інститут регіональних досліджень імені М. І. Долишнього НАН України» ; наук. ред. М. І. Мельник. Львів, 2024. 307 с. (Серія «Проблеми регіонального розвитку»).

7. Тарасевич О., Жилінська Л. Роль та значення резильєнтності міст: економіко-правовий вимір. *Grail of Science*. 2025. № 53. С. 127-132. DOI: <https://doi.org/10.36074/grail-of-science.20.06.2025.013>

References

1. Rodin, J. (2014), *The Resilience Dividend: Being Strong in a World Where Things Go Wrong*, PublicAffairs, New York, USA, available at: <https://www.publicaffairsbooks.com/titles/judith-rodin/the-resilience-dividend/9781610394703/> (Accessed 12 November 2025).

2. Walker, B. and Salt, D. (2006), *Resilience Thinking: Sustaining Ecosystems and People in a Changing World*, Island Press, Washington, DC, USA, available at: <https://islandpress.org/books/resilience-thinking> (Accessed 12 November 2025).

3. Hall, P. (2014), *Cities of Tomorrow: An Intellectual History of Urban Planning and Design since 1880*, 4th ed, Wiley-Blackwell, Oxford, UK, available at: <https://www.wiley.com/en-us/Cities+of+Tomorrow%3A+An+Intellectual+History+of+Urban+Planning+and+Design+Since+1880%2C+4th+Edition-p-9781118456477> (Accessed 12 November 2025).

4. Organisation for Economic Co-operation and Development (OECD) (2021), *Building Resilient Cities for Sustainable Future*, OECD Publishing, Paris, France, available at: <https://doi.org/10.1787/building-resilient-cities-en> (Accessed 12 November 2025).

5. United Nations Human Settlements Programme (UN-Habitat) (2020), *Urban Resilience Hub: The City Resilience Global Programme*, Nairobi, Kenya, available at: <https://urbanresiliencehub.org/> (Accessed 12 November 2025).

6. Melnyk, M.I. (2024), *Rezylientnist' endohennoho rozvytku rehioniv v umovakh hlobal'nykh vyklykiv ta shokiv: monohrafiia* [Resilience of Endogenous Regional Development under Global Challenges and Shocks], National Academy of Sciences of Ukraine, Dolishniy Institute of Regional Research of the NAS of Ukraine, Lviv, Ukraine.

7. Tarasevych, O. and Zhylynska, L. (2025), "The Role and Significance of Urban Resilience: Economic and Legal Dimension?", *Grail of Science*, vol. 53, pp. 127-132, <https://doi.org/10.36074/grail-of-science.20.06.2025.013>

Стаття надійшла до редакції 13.11.2025 р.